

Hållplats 40

När herr Larsson klev av på stationen, hållplats 40, var stanna kanske aldrig meningen. Han ville bara se sig omkring, se något nytt, bida tid.

Och tiden gick.

Han mötte andra, likasinnade, som berättade om hur de hamnat där och varför. De hade liksom han, ofta en alltför stor packning av samlat skräp, försvunnen tid de inte längre ville, eller kunde relatera till. Sakta började han förstå meningen med livet. Blev därför också ofta sittande att begrunda olika ord som tid, tålamod, tolerans, tacksamhet, tro och den tid som varit. Han började förändras. Det goda blev godare.

Tågen fortsatte under tiden naturligtvis åka förbi. Varje dag kom fullastade vagnar och ibland vinkade han, men ingen, vinkade någonsin tillbaka.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Hans w-art Westlund med Poeter.se id #497 innehar upphovsrätten